

การจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

Information Management in Quality Assurance of Kasetsart University, Chalermprakiet Sakonnakhon Province Campus

สร้อยขวัญ เสมอพิทักษ์¹
ภรณ์ ศิริโชติ²

Soykhuan Samerpitak
Poranee Sirichote

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและศึกษาปัญหาของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ผลการศึกษาในเรื่องสภาพปัจจุบันของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพ ด้านการจัดการงานประกันคุณภาพของคณะวิชา พบว่า คณะวิชามีคณะกรรมการงานประกันคุณภาพ และมีจำนวนคณะกรรมการระหว่าง 9-24 คน บุคลากรส่วนใหญ่เคยได้รับการฝึกอบรมด้านประกันคุณภาพ และส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานด้านประกันคุณภาพเป็นเวลา 1 - 2 ปี ด้านความครบถ้วนของข้อมูลสารสนเทศแต่ละดัชนี พบว่า ส่วนใหญ่คณะวิชาจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศได้ครบถ้วนทุกดัชนี คณะวิชาจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศในระดับมากในองค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 6 ส่วนองค์ประกอบอื่นๆ มีการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศในระดับปานกลาง ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชามีปัญหาในระดับมากในด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล และมีปัญหาระดับปานกลางในด้านการเก็บรักษาข้อมูล ด้านการประมวลผลข้อมูล และด้านการนำเสนอข้อมูล

Abstract

This research aimed at studying the present condition and analyzing the problems of the information management for the University Quality Assurance (QA) among faculties at Kasetsart University, Chalermprakiet Sakon Nakhon Province Campus. In terms of Faculty Quality Assurance Management, the result of the research presented that each faculty above had its own QA committee with the members from 9-24 people, most of whom had passed the QA training course with 1-2 years experience on QA. For the data completeness of each QA indicator, the result showed that most faculties were able to completely collect

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการสารสนเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

² รองศาสตราจารย์ กลุ่มวิชาการจัดการสารสนเทศและการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

the data for each QA indicator. As for the amount of data collected, the result showed that the collected data for Criteria1 and Criteria6 were at the high level, while the collected ones for the rest indicators were at the medium level. However, the problem in collecting data was in a high level while the storage of data, processing of data, and presentation of data were placed at the average level.

คำสำคัญ: การประกันคุณภาพ การจัดการสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

Keywords: Quality assurance, Information management, Kasetsart University Chalermprakiet Sakonnakhon Province Campus.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามที่กฎหมายกำหนดให้การประกันคุณภาพ การศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหาร การศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา และทบวงมหาวิทยาลัยได้ ประกาศนโยบายพร้อมทั้งแนวทางปฏิบัติในการประกัน คุณภาพการศึกษา เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2539 เพื่อให้ สถาบันอุดมศึกษาได้พัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และมีมาตรฐานสากล สร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน ระบบประกันคุณภาพ จึงเป็นเครื่องมือในการรักษาคุณภาพและมาตรฐานการ ศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา (สำนักประกันคุณภาพ, 2551) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ได้สนองนโยบายดังกล่าวด้วยการ ประกาศนโยบายการประกันคุณภาพของวิทยาเขต เฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ขึ้นเมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2544 และกำหนดแนวทางการปฏิบัติในการประกัน คุณภาพการศึกษาของวิทยาเขต เพื่อให้คณะและสำนัก ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานประกันคุณภาพใน หน่วยงานของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ด้วย และได้ดำเนินการ ประกันคุณภาพอย่างต่อเนื่องโดยมีคณะกรรมการบริหาร การประกันคุณภาพ ทำหน้าที่รับผิดชอบและกำหนด แนวทางการดำเนินการ มีคณะกรรมการดำเนินงาน ประกันคุณภาพการศึกษา ทำหน้าที่เตรียมความพร้อม และให้ความรู้ในการประกันคุณภาพการศึกษาอย่าง ต่อเนื่อง (สำนักงานวิทยาเขต, 2550)

การจัดทำข้อมูลพื้นฐานการศึกษาและการพัฒนา ระบบสารสนเทศของสถานศึกษานับว่ามีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่ง ในการดำเนินการประกันคุณภาพ การศึกษาของสถานศึกษา เพราะข้อมูลและสารสนเทศ ของสถานศึกษาจะถูกนำมาใช้ในการตัดสินใจดำเนินการ ต่างๆ ตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของ สถานศึกษา ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าข้อมูลสารสนเทศ เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง ที่สถานศึกษาต้องดำเนินการ จัดทำข้อมูลพื้นฐานการศึกษาตามมาตรฐานการศึกษา และตัวชี้วัดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา และ พัฒนาระบบสารสนเทศให้มีประสิทธิภาพ โดยจัดทำ ให้เป็นระบบ ถูกต้องสมบูรณ์ เป็นปัจจุบัน และสามารถ เรียกใช้ข้อมูลสารสนเทศดังกล่าวได้ตลอดเวลา (ศิริรินทร์ แสงเมือง, 2547)

ในการเสวนาเรื่องทิศทางการพัฒนาและ ปรับปรุงการประกันคุณภาพภายในของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์นั้น ได้กล่าวถึงรายละเอียดของการ ดำเนินการด้านการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศด้านการ ประกันคุณภาพ พบว่า บุคลากรยังมีปัญหาและอุปสรรค ในการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวอย่างมาก เนื่องจากขาด ความต่อเนื่องของผู้ปฏิบัติ บุคลากรทุกคนไม่ได้เข้ามามี ส่วนร่วม การเก็บข้อมูลเป็นภาระ ซึ่งหน่วยงานควรส่งเสริม ให้บุคลากรทุกคนมีความรู้ ความเข้าใจ ในระบบประกัน คุณภาพ และมีส่วนร่วมในระบบประกันคุณภาพทุกคน กำหนดกระบวนการทำงาน ความรับผิดชอบของผู้จัด เก็บข้อมูล และระบุงจุดที่จัดเก็บข้อมูลให้ชัดเจน แล้วเขียน

ไว้เป็นเอกสารคู่มือในการปฏิบัติงาน จะทำให้งานประกันคุณภาพไม่เป็นเรื่องที่น่าเบื่อ หรือเป็นภาระงานที่ต้องทำเพิ่มจากภาระงานประจำ (สำนักประกันคุณภาพ, 2550)

ดังนั้น การศึกษาสภาพปัจจุบันของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร เพื่อรองรับการประกันคุณภาพ จึงมีความสำคัญยิ่ง เพื่อเป็นการทราบสภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพในปัจจุบันที่แท้จริง ที่ต้องการการแก้ไข และปรับปรุงในการจัดการสารสนเทศเพื่อประกอบการประกันคุณภาพให้ดีขึ้น จากที่มาของปัญหา จึงเห็นถึงความจำเป็นที่จะศึกษาสภาพและปัญหาด้านการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ผลจากการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

2. เพื่อศึกษาปัญหาของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

ขอบเขตการศึกษา

1. การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาสภาพและปัญหาของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร จำนวน 3 คณะ คือ

1.1 คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร

1.2 คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์

1.3 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ

2. การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาเกี่ยวกับสภาพ

ปัจจุบันของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร โดยพิจารณาถึงฝ่าย หน่วยงาน และบุคลากรที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพ และศึกษาความครบถ้วนและระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศของแต่ละดัชนี ตามระบบการประกันคุณภาพภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สำหรับคณะวิชาทั้ง 9 องค์กรประกอบ ดังนี้

2.1 องค์กรประกอบที่ 1 ปรัชญา ภาณิธาน วัตถุประสงค์และแผนดำเนินงาน

2.2 องค์กรประกอบที่ 2 การเรียนการสอน

2.3 องค์กรประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนา นิสิต

2.4 องค์กรประกอบที่ 4 การวิจัย

2.5 องค์กรประกอบที่ 5 การบริการทาง วิชาการแก่สังคม

2.6 องค์กรประกอบที่ 6 การทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม

2.7 องค์กรประกอบที่ 7 การบริหารและจัดการ

2.8 องค์กรประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณ

2.9 องค์กรประกอบที่ 9 ระบบและกลไก การประกันคุณภาพ

3. การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ตามกระบวนการจัดการสารสนเทศ จำนวน 4 ด้าน ดังนี้

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งหมายถึง การเก็บรวบรวมข้อมูล เอกสาร หลักฐาน ของแต่ละดัชนี ขององค์กรประกอบการประกันคุณภาพทั้ง 9 องค์กรประกอบ โดยที่คณะมีความเข้าใจเรื่องข้อมูลที่ต้องเก็บรวบรวม คณะมีแผนการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะมีการจัดอบรม มิ่งบประมาณ และมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยในการดำเนินการ เป็นต้น

3.2 การเก็บรักษาข้อมูล หมายถึง การจัดการกับข้อมูล เอกสาร หลักฐานที่จัดเก็บอย่างเป็นระบบ ชัดเจนว่าข้อมูล เอกสารใด เป็นเอกสารหลักฐานของตัวชี้วัดใด โดยอาจจะจัดเป็นแฟ้มเอกสารตามองค์ประกอบ และตามตัวชี้วัด เพื่อให้สามารถค้นหาหรือตรวจสอบได้ง่าย รวมทั้งต้องจัดเก็บข้อมูล เอกสาร หลักฐานที่เป็นปัจจุบัน โดยที่คณะได้แต่งตั้งผู้รับผิดชอบ มีวัสดุครุภัณฑ์ และห้องเก็บรักษาข้อมูล มีระบบรักษาความปลอดภัย มีระบบการค้นหาข้อมูลที่รวดเร็ว เป็นต้น

3.3 การประมวลผลข้อมูล หมายถึง การตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่จัดเก็บ การคิดการคำนวณค่าคะแนนของแต่ละตัวชี้วัดตามเกณฑ์ที่ระบุ โดยที่คณะอาจจะกำหนดผู้รับผิดชอบในการประมวลผลข้อมูล มีงบประมาณ มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยในการดำเนินการ เป็นต้น

3.4 การนำเสนอข้อมูล หมายถึง การอธิบายการดำเนินการตามมาตรฐานของแต่ละตัวชี้วัดได้อย่างชัดเจน โดยที่คณะกำหนดให้มีผู้รับผิดชอบ มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยในการดำเนินการ เป็นต้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้างเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยได้ศึกษาข้อมูลจากรายงานผลการศึกษาดูตนเองของคณะวิชา เพื่อพิจารณาความครบถ้วนของข้อมูลสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของแต่ละคณะ สืบหาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนคณะกรรมการด้านประกันคุณภาพของคณะวิชา เพื่อกำหนดขอบเขตของประชากรในการศึกษา เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบรายงานความครบถ้วนของดัชนีชี้วัดตามองค์ประกอบ และแบบสอบถาม

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ บุคลากรที่เป็นคณะกรรมการด้านประกันคุณภาพของคณะวิชา โดยพิจารณาเลือกจาก

1. ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายประกันคุณภาพ คณะวิชาละ 1 คน ในฐานะที่ดูแลงานประกันคุณภาพของคณะ
2. คณะกรรมการประกันคุณภาพคณะวิชาละ

4 คน ใช้วิธีเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยพิจารณากรรมการที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพอย่างต่อเนื่อง และแข่งขัน แบ่งออกเป็น

2.1 ฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการประกันคุณภาพของแต่ละคณะวิชา เนื่องจากเป็นผู้ปฏิบัติงานและรับผิดชอบงานประกันคุณภาพโดยตรง และต่อเนื่อง คณะวิชาละ 2 คน

2.2 กรรมการอื่นๆ ที่ไม่ใช่ฝ่ายเลขานุการหรือผู้ช่วยคณบดี ที่เป็นผู้รับผิดชอบงานด้านประกันคุณภาพอย่างต่อเนื่องและแข่งขัน คณะวิชาละ 2 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ

1. แบบรายงานความครบถ้วนของดัชนีชี้วัดตามองค์ประกอบ ใช้เก็บข้อมูล ความครบถ้วนของข้อมูลสารสนเทศของแต่ละดัชนี ตามระบบประกันคุณภาพภายใน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สำหรับคณะวิชา

2. แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 สภาพการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา และตอนที่ 3 ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. รวบรวมข้อมูลจากรายงานการศึกษาดูตนเองของทั้ง 3 คณะวิชา และสอบถามข้อมูลความครบถ้วนของข้อมูลสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของแต่ละคณะวิชา จากบุคลากรฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการแล้วบันทึกลงในแบบรายงานความครบถ้วนของดัชนีชี้วัดตามองค์ประกอบ

2. ส่งแบบสอบถามให้คณะกรรมการประกันคุณภาพของคณะวิชา ช่วงเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2552 และรับคืนกับฝ่ายธุรการของคณะวิชาในสองสัปดาห์ต่อมา โดยได้รับแบบสอบถามกลับคืน จำนวน 15 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

3. นำแบบรายงานความครบถ้วนของดัชนีชี้วัดตามองค์ประกอบ และแบบสอบถามที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. สภาพการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา

1.1 การจัดการงานประกันคุณภาพของคณะวิชา

- หน่วยงานฝ่ายที่รับผิดชอบ
- ชื่อเรียกตำแหน่ง
- จำนวนกรรมการในฝ่าย
- ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านประกันคุณภาพ

1.2 ความครบถ้วนและระดับการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศแต่ละดัชนีทั้ง 9 องค์ประกอบ

2. ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพตามกระบวนการจัดการสารสนเทศ

- 2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 2.2 การเก็บรักษาข้อมูล
- 2.3 การประมวลผลข้อมูล
- 2.4 การนำเสนอข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ร้อยละ การแจกแจงความถี่ (Frequencies) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และนำเสนอเป็นแบบตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการศึกษา

1. สภาพการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา

1.1 การจัดการงานประกันคุณภาพของคณะวิชา พบว่า แต่ละคณะวิชาที่มีฝ่ายหรืองานที่รับผิดชอบมีชื่อเรียกที่แตกต่างกัน ดังนี้ คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร มีการแต่งตั้งผู้ช่วยคณบดีฝ่ายประกันคุณภาพเป็นผู้กำกับดูแลงานด้านประกันคุณภาพของคณะ คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีการแต่งตั้งผู้ช่วยคณบดีงานประกันคุณภาพและบริหารความเสี่ยง เป็นผู้กำกับดูแลงาน

ด้านประกันคุณภาพของคณะ และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ได้มีการแต่งตั้งผู้ช่วยคณบดีฝ่ายแผนและประกันคุณภาพ เป็นผู้กำกับดูแลงานด้านประกันคุณภาพของคณะ

จำนวนของคณะกรรมการด้านประกันคุณภาพของคณะวิชาที่มีจำนวนที่แตกต่างกัน และมาจากหลายส่วนงาน โดยพบว่า จำนวนคณะกรรมการฝ่ายประกันคุณภาพของคณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร มีจำนวน 21 คน คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีจำนวนคณะกรรมการงานประกันคุณภาพและบริหารความเสี่ยง จำนวน 24 คน และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มีจำนวนคณะกรรมการฝ่ายแผนและประกันคุณภาพ จำนวน 9 คน

ด้านประสบการณ์การฝึกอบรมด้านประกันคุณภาพ พบว่า คณะกรรมการด้านประกันคุณภาพของทั้ง 3 คณะวิชา เคยได้รับการฝึกอบรมด้านประกันคุณภาพเป็นส่วนใหญ่ จำนวน 12 คน (ร้อยละ 80.0) และมีส่วนน้อยที่ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมด้านประกันคุณภาพ จำนวน 3 คน (ร้อยละ 20.0)

ด้านประสบการณ์การทำงานด้านประกันคุณภาพ พบว่า คณะกรรมการด้านประกันคุณภาพของทั้ง 3 คณะวิชา มีประสบการณ์การทำงานด้านประกันคุณภาพเป็นเวลา 1-2 ปี จำนวน 10 คน (ร้อยละ 66.6) เป็นส่วนใหญ่ มีส่วนน้อยที่มีประสบการณ์การทำงานด้านประกันคุณภาพ 3-4 ปี จำนวน 5 คน (ร้อยละ 33.3) และพบว่าทั้ง 3 คณะวิชา ไม่มีคณะกรรมการด้านการประกันคุณภาพที่มีประสบการณ์เกิน 5 ปีขึ้นไป

1.2 ความครบถ้วนและระดับการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศแต่ละดัชนี ตามระบบประกันคุณภาพภายใน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สำหรับคณะวิชา จำนวน 9 องค์ประกอบ

1.2.1 ความครบถ้วนของข้อมูลสารสนเทศของแต่ละดัชนี

(1) ดัชนีที่ทุกคณะวิชา มีข้อมูลสารสนเทศไม่ครบถ้วนทุกดัชนี มีจำนวน 4 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน
วัตถุประสงค์และแผนดำเนินงาน

องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนา
นิสิต

องค์ประกอบที่ 5 การบริการทาง
วิชาการแก่สังคม

องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุง
ศิลปวัฒนธรรม

(2) ดัชนีที่ทุกคณะวิชามีข้อมูล
สารสนเทศไม่ครบถ้วนเหมือนกัน มีจำนวน 3 องค์ประกอบ
ดังนี้

องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน
พบว่า คณะวิชาขาดความครบถ้วนของข้อมูลสารสนเทศ
ในดัชนีต่อไปนี้ ดัชนีที่ 2.11 จำนวนวิทยานิพนธ์และ
ผลงานวิชาการของนิสิตที่ได้รับรางวัลในระดับชาติหรือ
ระดับนานาชาติภายในรอบปีการศึกษา และดัชนีที่ 2.15
ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ใช้ในระบบห้องสมุด คอมพิวเตอร์ และ
ศูนย์สารสนเทศต่อนิสิต

องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณ
คณะวิชามีข้อมูลสารสนเทศไม่ครบถ้วนในดัชนีที่ 8.1
มีระบบ และกลไกในการจัดสรรกรวิเคราะห์ ค่าใช้จ่าย
การตรวจสอบ การเงินและงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ
ในเรื่องข้อมูลผลจากการจัดหาระบบบัญชีสามมิติของ
หน่วยงาน และข้อมูลการคิดค่าใช้จ่ายต่อหัวของนิสิต
ต้นทุนผลผลิต

องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการ
ประกันคุณภาพ คณะวิชามีข้อมูลสารสนเทศไม่ครบถ้วน
ในดัชนีที่ 9.2 ระดับความสำเร็จของการประกันคุณภาพ
ภายใน ในเรื่องนวัตกรรมด้านการประกันคุณภาพ
ภายในที่หน่วยงานพัฒนาขึ้น หรือการปฏิบัติที่เป็นเลิศ
หรือการเป็นแหล่งอ้างอิงของหน่วยงานอื่นๆ ตลอดจน
ผลการพัฒนาหรือมูลค่าเพิ่ม (value added) จาก
การประกันคุณภาพภายใน

(3) ดัชนีที่คณะวิชา คณะ
ทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร และคณะ
วิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ มีข้อมูลสารสนเทศ

ครบถ้วนทุกดัชนี แต่คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการ
จัดการ ยังมีข้อมูลสารสนเทศไม่ครบถ้วนมีจำนวน
2 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย คณะ
ศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ขาดความครบถ้วนของ
ข้อมูลสารสนเทศในดัชนีต่อไปนี้ ดัชนีที่ 4.4 ร้อยละของ
งานวิจัย และงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ และ/หรือ
นำไปใช้ประโยชน์ทั้งในระดับชาติ และระดับนานาชาติ
ต่อจำนวนอาจารย์ประจำและบุคลากรวิจัย ดัชนีที่ 4.5
จำนวนผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ได้รับการ
จดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาหรืออนุสิทธิบัตรใน
ปีการศึกษานั้น และดัชนีที่ 4.6 ร้อยละของบทความวิจัย
ที่ได้รับการอ้างอิง (Citation) ใน Refereed Journal หรือ
ในฐานข้อมูลระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์
ประจำและบุคลากรวิจัย

องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและจัดการ
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มีข้อมูลสารสนเทศ
ไม่ครบถ้วนใน ดัชนีที่ 7.4 ร้อยละของอาจารย์ประจำ
ที่ได้รับรางวัลผลงานทางวิชาการ หรือวิชาชีพในระดับ
ชาติ หรือนานาชาติ

1.2.2 ระดับของการจัดเก็บข้อมูล
สารสนเทศของแต่ละดัชนี

ในภาพรวม พบว่า ระดับของการ
จัดเก็บข้อมูลสารสนเทศของคณะวิชา มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร
อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) สามารถเรียงลำดับ
ตามระดับการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ จากมากไปหา
น้อยตามองค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 6 ($\bar{X} = 3.80$)
องค์ประกอบที่ 1 ($\bar{X} = 3.75$) องค์ประกอบที่ 9 ($\bar{X} = 3.43$)
องค์ประกอบที่ 2 ($\bar{X} = 3.26$) องค์ประกอบที่ 3 ($\bar{X} = 3.22$)
องค์ประกอบที่ 7 ($\bar{X} = 3.13$) องค์ประกอบที่ 5 ($\bar{X} = 3.02$)
องค์ประกอบที่ 4 ($\bar{X} = 3.00$) และองค์ประกอบที่ 8
($\bar{X} = 2.70$)

เมื่อเรียงลำดับตามคณะวิชา พบว่า
คณะวิชาที่มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ
จากมากไปหาน้อย ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์และ

วิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.51$) คณะทรัพยากรธรรมชาติ และอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 3.41$) และคณะศิลปศาสตร์ และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 2.83$) เมื่อแยกตามองค์ประกอบ แสดงได้ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์และแผนดำเนินงาน พบว่า ทุกคณะ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับมากที่สุดนี้ คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 3.60$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.86$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.80$)

องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน พบว่า คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.46$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.61$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.70$)

องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนา นิสิต พบว่า คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.86$)

องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย พบว่า คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.57$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.25$)

องค์ประกอบที่ 5 การบริการทาง วิชาการแก่สังคม พบว่า คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.28$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.40$)

องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม พบว่า คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร และคณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.00$) และคณะศิลปศาสตร์ และวิทยาการจัดการ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$)

องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและจัดการ พบว่า คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.50$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.72$)

องค์ประกอบที่ 8 การเงินและ งบประมาณ พบว่า ทุกคณะมีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ดังนี้ คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 2.90$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 2.60$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 2.60$)

องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไก การประกันคุณภาพ พบว่า คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.10$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.80$)

2. ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา

สรุปในภาพรวม พบว่า ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา ทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35$) สามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล ($\bar{X} = 3.58$) ด้านการประมวลผลข้อมูล ($\bar{X} = 3.32$) ด้านการนำเสนอข้อมูล ($\bar{X} = 3.28$) และด้านการเก็บรักษาข้อมูล ($\bar{X} = 3.21$)

เมื่อเรียงลำดับตามคณะวิชา พบว่า คณะวิชาที่มีปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพ จากมากไปหาน้อย ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.42$) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.33$) และคณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 3.30$) เมื่อแยกตามปัญหาการจัดการสารสนเทศในแต่ละด้าน แสดงได้ดังนี้

ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา แยกตามคณะในภาพรวม พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา มีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ คือ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.64$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.62$) และคณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 3.50$)

ด้านการเก็บรักษาข้อมูล พบว่า ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา แยกตามคณะในภาพรวม พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับ คือ คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.38$) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.14$) และคณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 3.12$)

ด้านการประมวลผลข้อมูล พบว่า ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา แยกตามคณะในภาพรวม พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับ คือ คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.42$) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.32$) และคณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 3.24$)

ด้านการนำเสนอข้อมูล พบว่า ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา แยกตามคณะในภาพรวม พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับ คือ คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 3.34$) คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.28$) และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.22$)

อภิปรายผล

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ บุคลากรที่ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพของทั้ง 3 คณะวิชา พบว่า ส่วนใหญ่บุคลากรที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการประกันคุณภาพ มีระดับการศึกษาปริญญาโท และมีตำแหน่งเป็นอาจารย์เป็นส่วนใหญ่ รองลงมา มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ซึ่งมาจากตำแหน่งสายสนับสนุน ได้แก่ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน และนักวิชาการศึกษา เป็นต้น ซึ่งตำแหน่งต่างๆ เหล่านี้ เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทเงินงบประมาณแผ่นดิน เป็นส่วนใหญ่ มีบางส่วนเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทงบประมาณเงินรายได้ และมีเพียงส่วนน้อยที่เป็นข้าราชการ

2. สภาพปัจจุบันของการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา

2.1 การจัดการงานประกันคุณภาพของคณะวิชา

พบว่า แต่ละคณะวิชา มีฝ่ายหรืองานที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพของคณะวิชา โดยเฉพาะ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สายัณห์ เสถียรบุตร (2546) วินัย วรรณทอง (2547) และหทัยชนก พาหา (2548) ที่พบว่า ส่วนใหญ่มีบุคลากรรับผิดชอบงานนั้นๆ โดยเฉพาะ ซึ่งผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า คณะวิชา มีการแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานด้านประกันคุณภาพ ที่มีชื่อเรียกที่แตกต่างกัน เช่น ฝ่ายประกันคุณภาพงานประกันคุณภาพและบริหารความเสี่ยง และฝ่ายแผน

และประกันคุณภาพ และถึงแม้จะมีชื่อเรียกงานหรือฝ่ายที่แตกต่างกัน แต่งานหรือฝ่ายนั้นต้องทำหน้าที่รับผิดชอบดูแลงานประกันคุณภาพของคณะเป็นหลัก

จำนวนของคณะกรรมการด้านประกันคุณภาพของแต่ละคณะวิชา พบว่า มีจำนวนที่ต่างกัน และมาจากบุคลากรหลายส่วนงาน เนื่องจากคณะวิชาต้องการมอบหมายงานที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคลากรหลายตำแหน่ง มาร่วมกันทำงานประกันคุณภาพของคณะ ซึ่งจะพบว่าแต่ละคณะวิชาจะไม่มีเจ้าหน้าที่ที่ดูแลงานประกันคุณภาพโดยตรง เนื่องจากคณะวิชามีงานที่ต้องดำเนินการเป็นจำนวนมาก บุคลากรทุกฝ่ายจึงต้องมีส่วนร่วมในงานประกันคุณภาพทุกคน

ด้านประสบการณ์การฝึกอบรม พบว่า คณะกรรมการทั้ง 3 คณะวิชา ล้วนเคยได้รับการฝึกอบรมด้านประกันคุณภาพเป็นส่วนใหญ่ อันเนื่องมาจากการที่คณะวิชาส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการทำงานประกันคุณภาพ จึงได้ให้บุคลากรเข้ารับการอบรมในเรื่องการทำงานประกันคุณภาพมาโดยตลอด ด้านประสบการณ์การทำงานด้านประกันคุณภาพ พบว่า คณะกรรมการของคณะวิชาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านนี้เพียงเวลา 1-2 ปี เป็นส่วนใหญ่ และคณะวิชาไม่มีคณะกรรมการด้านการประกันคุณภาพที่มีประสบการณ์เกิน 5 ปี นั้น อันเนื่องมาจากบุคลากรส่วนใหญ่บรรจุเข้าทำงานในระยะเวลาที่ไม่ยาวนาน ยังไม่มีประสบการณ์ในการทำงานด้านนี้มากนัก ทำให้ยังขาดประสบการณ์การทำงานด้านประกันคุณภาพอยู่เป็นส่วนใหญ่

2.2 ความครบถ้วนและระดับการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศของแต่ละดัชนี ตามระบบประกันคุณภาพภายใน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สำหรับคณะวิชา จำนวน 9 องค์กรประกอบ

2.2.1 ความครบถ้วนของข้อมูลสารสนเทศของแต่ละดัชนี พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา ได้แก่ คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์ และวิทยาการจัดการ มีข้อมูล สารสนเทศครบถ้วนในทุกดัชนี จำนวน 4 องค์กรประกอบ ดังนี้ องค์กรประกอบที่ 1

ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์และแผนดำเนินงาน องค์กรประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิต องค์กรประกอบที่ 5 การบริการทางวิชาการแก่สังคม และองค์กรประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

มีจำนวน 3 ดัชนีที่ทั้ง 3 คณะวิชา มีข้อมูลไม่ครบถ้วน ได้แก่

องค์กรประกอบที่ 2 การเรียนการสอน ดัชนีที่ 2.11 จำนวนวิทยานิพนธ์และผลงานวิชาการของนิสิตที่ได้รับรางวัลในระดับชาติหรือระดับนานาชาติภายในรอบปีการศึกษา และดัชนีที่ 2.15 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ใช้ในระบบห้องสมุด คอมพิวเตอร์ และศูนย์สารสนเทศ ต่อนิสิต เนื่องจากคณะวิชา ยังไม่ได้เปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษา จึงยังไม่มีจำนวนวิทยานิพนธ์หรือผลงานวิชาการของนิสิตที่ได้รับรางวัล ส่วนค่าใช้จ่ายที่ใช้ในระบบห้องสมุด คอมพิวเตอร์ และศูนย์สารสนเทศ นั้น สำนักวิทยบริการเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ให้บริการแก่นิสิต คณะวิชาจึงไม่มีข้อมูลค่าใช้จ่ายในการใช้ในระบบห้องสมุดดังกล่าว

องค์กรประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณ ดัชนีที่ 8.1 มีระบบ และกลไกในการจัดสรรการวิเคราะห์ ค่าใช้จ่ายการตรวจสอบการเงินและงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ ในเรื่องข้อมูลผลจากการจัดทำระบบบัญชีสามมิติของหน่วยงาน และข้อมูลการคิดค่าใช้จ่ายต่อหัวของนิสิต ต้นทุนผลผลิต เนื่องจากสำนักงานวิทยาเขต เป็นหน่วยงานที่ให้บริการด้านการเงิน การคลัง และพัสดุ จึงมีหน้าที่ดำเนินการเรื่องการเงินและงบประมาณทั้งหมดของมหาวิทยาลัย ดังนั้น คณะวิชาจึงไม่มีข้อมูลสารสนเทศด้านค่าใช้จ่ายการเงินและงบประมาณดังกล่าว

องค์กรประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ ดัชนีที่ 9.2 ระดับความสำเร็จของการประกันคุณภาพภายในในเรื่องนวัตกรรม ด้านการประกันคุณภาพภายในที่หน่วยงานพัฒนาขึ้น หรือการปฏิบัติที่เป็นเลิศ หรือการเป็นแหล่งอ้างอิงของหน่วยงานอื่นๆ ตลอดจนจนผลการพัฒนาหรือมูลค่าเพิ่ม (Value added) จากการประกันคุณภาพภายใน เนื่องจากคณะวิชา

ยังไม่สามารถสร้างนวัตกรรมด้านประกันคุณภาพที่เป็นเลิศ หรือยังไม่สามารถเป็นแหล่งอ้างอิงของหน่วยงานอื่นๆ จึงทำให้คณะวิชาต้องปรับปรุงการดำเนินงานในด้านนี้อยู่ มีจำนวน 2 ดัชนี ที่คณะศิลปศาสตร์ และวิทยาการจัดการ ยังมีข้อมูลไม่ครบถ้วน ได้แก่ องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย ในดัชนีที่ 4.4 ดัชนีที่ 4.5 และดัชนีที่ 4.6 และองค์ประกอบที่ 7 การบริหารและจัดการ ในดัชนีที่ 7.4 อันเนื่องมาจากบุคลากรของคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ยังขาดประสบการณ์ในด้านการวิจัย และมีจำนวนบุคลากรสายอาจารย์ที่สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาเอกน้อยกว่า อีก 2 คณะวิชา ดังนั้น จึงทำให้ดัชนีในองค์ประกอบที่ 4 การวิจัย คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ ยังขาดความครบถ้วนของข้อมูลงานวิจัย และงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตลอดจนการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา หรือนำบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง (Citation) ใน Refereed journal หรือในฐานข้อมูลระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ หรือได้รับรางวัลผลงานทางวิชาการ หรือวิชาชีพในระดับชาติ หรือนานาชาติ

2.2.2 ระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศของแต่ละดัชนี

เมื่อสรุปในภาพรวม พบว่า ระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศของคณะวิชามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) สามารถเรียงลำดับตามระดับการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศจากมากไปหาน้อย ดังนี้ องค์ประกอบที่ 6 ($\bar{X} = 3.80$) องค์ประกอบที่ 1 ($\bar{X} = 3.75$) องค์ประกอบที่ 9 ($\bar{X} = 3.43$) องค์ประกอบที่ 2 ($\bar{X} = 3.26$) องค์ประกอบที่ 3 ($\bar{X} = 3.22$) องค์ประกอบที่ 7 ($\bar{X} = 3.13$) องค์ประกอบที่ 5 ($\bar{X} = 3.02$) องค์ประกอบที่ 4 ($\bar{X} = 3.00$) และองค์ประกอบที่ 8 ($\bar{X} = 2.70$) หากเมื่อเรียงลำดับตามคณะวิชา พบว่า คณะวิชาที่มีระดับของการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศจากมากไปหาน้อย ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.51$) คณะทรัพยากรธรรมชาติ

และอุตสาหกรรมเกษตร ($\bar{X} = 3.41$) และคณะศิลปศาสตร์ และวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 2.83$)

3. ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา พบว่า ปัญหาการจัดการสารสนเทศทั้ง 4 ด้าน คือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรักษาข้อมูล การประมวลผลข้อมูล และการนำเสนอข้อมูล ปัญหาที่คณะวิชาพบว่าเป็นปัญหามากที่สุด คือ การเก็บรวบรวมข้อมูล ส่วนปัญหาในด้านอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น จึงขออภิปรายแยกตามสภาพปัญหา ดังนี้

3.1 ปัญหาด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล

ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาพรวม พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชฎาพร ธรรมนิยม (2548) ที่พบว่า ระดับปัญหาการจัดการสารสนเทศของระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา โดยภาพรวมปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และด้านที่มีปัญหามากที่สุด คือ ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งปัญหาที่พบได้แก่ คณะมีข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพที่ต้องการเก็บรวบรวมเป็นจำนวนมาก คณะต้องรอรวบรวมข้อมูลงานประกันคุณภาพบางส่วนจากหน่วยงานอื่นๆ ขาดการกำหนดช่วงเวลาในการเก็บข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพที่ชัดเจน ขาดการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพที่ถูกต้อง และตรงกับความเป็นจริง และขาดความเข้าใจเรื่องข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพที่ต้องเก็บรวบรวม เป็นต้น

3.2 ปัญหาด้านการเก็บรักษาข้อมูล

ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา ด้านการเก็บรักษาข้อมูล ในภาพรวม พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีบางรายการที่เป็นปัญหาในระดับมากของทุกคณะ ได้แก่ การขาดการแต่งตั้งผู้รับผิดชอบในการเก็บรักษาข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพ นอกจากนั้นมีบางรายการที่เป็นปัญหาในระดับมากและระดับปานกลาง ได้แก่ คณะมีข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพในการเก็บรักษา

จำนวนมากและซ้ำซ้อน ไม่สามารถเก็บรักษาข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพอย่างเป็นระบบ ขาดความร่วมมือจากบุคลากรในการเก็บรักษาข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพ และขาดการเก็บรักษาข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพอย่างเป็นปัจจุบัน ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาของ สายัณห์ เสถียรบุตร (2546) ที่ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาในสถาบันศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยพบว่าสถานศึกษามีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน

3.3 ปัญหาด้านการประมวลผลข้อมูล

ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา ด้านการประมวลผล ข้อมูลในภาพรวม พบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีบางรายการที่เป็นปัญหาในระดับมากของทุกคณะ ได้แก่ คณะขาดการกำหนดผู้รับผิดชอบในการประมวลผลข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพ นอกจากนี้มีบางรายการที่เป็นปัญหาในระดับมากและระดับปานกลาง ได้แก่ คณะขาดการฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้เกี่ยวกับการประมวลผลข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วราภรณ์ เทพสัมฤทธิ์พร (2536) สายัณห์ เสถียรบุตร (2546) และ วินัย วรรณทอง (2547) ที่พบว่ามีปัญหาเรื่องบุคลากรที่ขาดความรู้ ความสามารถ เรื่องการจัดระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพ

3.4 ปัญหาด้านการนำเสนอข้อมูล

ปัญหาการจัดการสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของคณะวิชา ด้านการนำเสนอข้อมูล ในภาพรวมพบว่า ทั้ง 3 คณะวิชา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ คณะขาดการนำเสนอข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพที่ตรงกับความเป็นจริง ขาดการแต่งตั้งผู้รับผิดชอบในการนำเสนอข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพที่ชัดเจน และขาดการนำเสนอข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพที่ตรงกับเกณฑ์มาตรฐานตัวชี้วัด เป็นต้น

ข้อเสนอแนะการศึกษา

1. ข้อเสนอแนะสำหรับคณะวิชา

1.1 แม้ทุกคณะวิชาจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการด้านประกันคุณภาพขึ้น แต่ยังคงพบว่ามีปัญหาระดับมาก ในด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพ ดังนั้น คณะวิชาควรมีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการประกันคุณภาพอย่างเป็นระบบ และพยายามเก็บรวบรวมข้อมูลหลักฐานเพื่อการประกันคุณภาพให้มีความครบถ้วนและเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

1.2 คณะวิชายังมีปัญหาด้านการกำหนดบุคลากรให้ทำหน้าที่ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลการประมวลผลข้อมูล และการนำเสนอข้อมูล ดังนั้น คณะวิชาจึงควรกำหนดหน้าที่ของบุคลากรให้ชัดเจน เพื่อเป็นผู้รับผิดชอบงานในด้านนั้นๆ โดยตรง

1.3 คณะวิชาควรสร้างความเข้าใจของบุคลากรในด้านประกันคุณภาพให้มากขึ้นและควรส่งเสริมให้บุคลากรตระหนักถึงการมีส่วนร่วมในงานประกันคุณภาพว่าเป็นหน้าที่ของทุกคน มิใช่เป็นหน้าที่ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

1.4 คณะวิชา ควรเร่งส่งเสริมให้อาจารย์และนักวิจัยมีผลงานด้านวิจัย และนำไปใช้ประโยชน์ในระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตลอดจนการนำไปจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งจะส่งผลให้มีข้อมูลเอกสารที่ครบถ้วนสำหรับตัวชี้วัดในองค์ประกอบที่ 4 ด้านการวิจัย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป คือการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาไทย

เอกสารอ้างอิง

คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร. (2550). รายงานการประเมินตนเอง คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร ประจำปี 2550.

- คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์. (2550). รายงาน
การประเมินตนเองคณะวิทยาศาสตร์และ
วิศวกรรมศาสตร์ ประจำปี 2550.
- คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ. (2550). รายงาน
การประเมินตนเองคณะศิลปศาสตร์และ
วิทยาการจัดการ ประจำปี 2550.
- ชฎาพร ธรรมเนียม. (2548). การจัดการสารสนเทศของ
ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของ
สถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประจวบคีรีขันธ์ เขต 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร-
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2542). คู่มือการประกัน
คุณภาพการศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ
จังหวัดสกลนคร. (2551). แนะนำมหาวิทยาลัย.
ค้นเมื่อ 30 มกราคม 2552, จาก http://www4.csc.ku.ac.th/index.php?option=com_content&view=article&id=63&Itemid=65
- วารสารณัฏ เทพสัมฤทธิ์พร. (2536). การศึกษาระบบ
สารสนเทศเพื่อการบริหารของมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร-
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วินัย วรรณทอง. (2547). สภาพและปัญหาการจัดระบบ
สารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา
ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สายัณห์ เสถียรบุตร. (2546). สภาพและปัญหาการจัด
ระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพ
การศึกษา ในสถาบันศึกษาขั้นพื้นฐาน
เขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักงานวิทยาเขต. (2550). **ประกันคุณภาพวิทยาเขต.**
ค้นเมื่อ 30 ตุลาคม 2550, จาก <http://occ.csc.ku.ac.th/%7Eqa-csc/qa/sys0.htm>
- สำนักประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2548).
คู่มือระบบประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์: **Ku qa.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.
- _____ . (2550). ทิศทางการพัฒนา และ
ปรับปรุงการประกันคุณภาพภายในของ มก.
วันที่ 24 กันยายน 2550. (เอกสารอัดสำเนา).
- _____ . (2551). **คู่มือดัชนีประเมินและ
เกณฑ์มาตรฐานระบบประกันคุณภาพ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สำหรับ
คณะวิชา ปี 2551.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.
- _____ . (2551). **สำนักประกันคุณภาพ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.** ค้นเมื่อ 30
มกราคม 2551, จาก <http://www.ku.ac.th/department/qa.html>
- ศักรินทร์ แสงเมือง. (2547). การดำเนินงานประกัน
คุณภาพการศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดลำปาง.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การบริหารการศึกษา สถาบันราชภัฏลำปาง.
- หทัยชนก พาหา. (2548). การจัดการสารสนเทศ
สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต วิทยาลัย
บัณฑิตศึกษากิจการ มหวิทยาลัยขอนแก่น.
- หทัยรัตน์ วิชิตพรชัย. (2548). การมีส่วนร่วมของ
บุคลากรในการดำเนินงานตามระบบ
ประกันคุณภาพภายใน ระดับคณะวิชาของ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
การศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.